

[Aksel Møller.]

ster vil sikkert vide — og derfor kan det ikke komme som nogen overraskelse —, at vi ved den sidste afgørelse af forslaget om rabatordningerne til kød og flæsk stillede os på det standpunkt, at vi ved udskrivningsloven forbeholdt os at arbejde for systemets endelige udryddelse.

Vi er os fuldstændig bevidst, at en ophævelse af tilskudsordningerne vil føre til forhøjede priser for de varer, for hvilke tilskuddene endnu indgår direkte i prisen. Men i alt fald gælder det ikke længere kød og flæsk. Nu må kød og flæsk have fundet et prisleje, som er normalt, ja, man kan måske endda påstå, at det ligger over, hvad det normalt ville være, fordi rabatmærkerne har tilladt en større efterspørgsel efter kød og flæsk, end tilfældet normalt ville være. Der vil altså ikke kunne ske nogen ugunstig påvirkning af priserne i opadgående retning på kød og flæsk, hvis rabatmærkerne bortfalder. Det drejer sig her om bevillinger til et årligt beløb på 120 mill. kr.

Mit parti har gentagne gange fremhævet, at offentlig forsorgsvirksomhed måtte begrænses til dem, der på grund af manglende arbejdsevne eller arbejdsmuligheder ikke kunne klare sig selv, og dette synspunkt står vi ved, også når talen er om disse tilskudsordninger. Vi mener, at med ophævelsen af dem — og vi tilføjer, at denne ophævelse må ske nu — bør der gives de gamle og invaliderne en dertil svarende hjælp.

Vi vil gerne gøre en tilføjelse yderligere med hensyn til, hvad der efter vor mening er nødvendigt ved ophævelsen af denne lovgivning: vi mener, at samfundet har en interesse i at hjælpe de husholdninger, der har flere børn. I det udvalg, som formentlig vil blive nedsat efter forhandlingerne her, vil vi altså søge at få gennemført tilslutning til, at familier med børn får et kontant tilskud til dækning af de bortfaldne tilskudsordninger. Vi anser det ikke for givet, at et sådant børnetilskud skal ydes til familier, der kun har eet barn; forhandlingerne må vise, i hvilken udstrækning tilskuddet skal gives.

Det er naturligvis meningen, at det beløb, der spares ved, at man går over til det kontante børnetilskud, skal gives til befolkningen i form af skattelettelse. Hvis jeg nu et øjeblik opererer udelukkende med tilskudsordningen, som gælder for kød og flæsk, vil man se, at denne ordning på et år koster 120 mill. kr. Man vil se, at der er 600 000 børn i familier med mere end eet barn. Lad os så af socialpolitiske årsager tage enligttillede kvinder med eet barn

med; af dem er der 51 000. Det vil sige, at der er 651 000 børn, der skulle bevare de 60 kr. Lad os så give dem disse som kontant tilskud i stedet for denne rædselsfulde ordning med mærkerne, som så mange administrationer landet over er kommet til kort på. Det er altså 651 000 børn, og med et tilskud på 60 kr. vil det koste staten 40 mill. kr. Så har den højtærede finansminister tilovers 80 mill. kr. Disse 80 mill. kr. mener mit parti skal bruges til en skattelettelse, der fortrinsvis virker på de samme indtægtsgrupper, som fik skattenedsættelsen i fjor. De, der altså ligger på en indtægt af 5 000, 6 000, 7 000 og op til 10 000 kr., og som har eet barn, får ikke noget børnetilskud; men allerede på indtægter på 6 000—7 000 kr. virker skattenedsættelsen efter min opfattelse så stærkt, at der ikke med rette kan rejses nogen indvending mod en politik af denne art.

Jeg vil gerne til den højtærede finansminister sige, at denne sag er et af kardinalpunkterne for mit parti under de kommende forhandlinger, og hvis vi ikke nu opnår at få udskrivningsskalaen lagt til rette udfra, hvad denne tanke muliggør, ved vi, at øjeblikket er forpasset, og så kommer vi i den situation den 15. maj, at tilskudsordningerne bringer politiske vanskeligheder af helt urimelig karakter i det høje ting.

Socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), kunne ikke se, at man kunne forene kravet om en begrænsning af forbruget med kravet om en skattelettelse. Altså, den politik, jeg her har gjort mig til talsmand for, bygger på, at der opnås et overskud til pengesaning på statsregnskabet ved at lade anlægsudgifterne betale ved lån, hvad der er en ganske naturlig og rimelig politik, uangribelig og sagligt forsvarlig. Men dernæst går vor politik ud på, at man søger at opnå så store besparelser som muligt, og det beløb, der indvindes ved tilskudsordningernes bortfald, ønsker vi at give i form af skattenedsættelse til befolkningen.

Her melder det ærede medlems problem sig, idet han ikke kan se, at man kan lette skatterne for befolkningen, fordi det betyder et forøget forbrug. Jeg tør ikke bestride, at det ærede medlem kan have ret i, at når et menneske skal betale 50 kr. mindre i skat, har dette menneske mere at bruge; men det ærede medlem må da også kunne stille spørgsmålet omvendt op. Det ærede medlem mente jo, at det var de høje skatter, der havde bibragt hans parti nederlaget ved kommunevalget, så han må i forvejen være indstillet på at forstå denne tanke: